

Evangelí del dissabte de la setmana XXXII de durant l'any: perseverar a la pregària

Evangelí i comentari del dissabte de la setmana XXXII de durant l'any. «¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?» La pregària sincera i constant troba sempre resposta, especialment si mai no ens sentim deseparats, com la vídua de la paràbola.

Evangelí (Lc 18, 1-8)

Jesús els va proposar una paràbola per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir:

—En una ciutat hi havia un jutge que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: “Fes-me justícia contra l'home amb qui tinc un plet”.

»Durant molts dies el jutge no en feia cas, però finalment va pensar: “Jo no tinc temor de Déu ni consideració pels homes, però aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més”.

I el Senyor va afegir:

—Fixeu-vos què diu aquest jutge, que és injust. ¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Els tindrà esperant? Us asseguro que els farà justícia molt

aviat. Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?

Comentari

Les condicions de la societat en què Jesús va viure feien que una dona que patís el drama de la viduïtat es quedés en una situació vulnerable. Si s'hi afegeix la indiferència de les persones que haurien d'impartir justícia, el desempament de la vídua seria molt crític.

Per això la paràbola que proposa el Senyor a l'evangeli d'avui té tanta força: una vídua sense cap suport a la terra aconseguix que es faci justícia amb l'única arma de la paraula i la tenacitat.

Davant la injustícia que es pateix, de vegades hom experimenta la impotència. S'han posat els mitjans

per arreglar les coses: parlar amb persones, apel·lar a la seva consciència, buscar suport, etc. Sembla, però, que res no canvia pas. Estem com la vídua de la paràbola evangèlica. El Senyor ens anima a transformar aquesta sensació de desamparament en un impuls més gran cap a la pregària, en un estímul per «pregar sempre sense defallir» (v. 1), confiant que tenim el Pare del Cel que es fa càrrec del neguit que patim.

La pregària sincera i constant troba sempre resposta. Es tracta d'abandonar la nostra causa a les mans del Senyor, sabent també que probablement donarà una solució diferent de la que esperàvem i que serà més eficaç.

Sobre això, comentava el Papa Francesc: «Tots experimentem moments de cansament i de desànim, sobretot quan la nostra pregària

sembla ineficaç. Jesús, nogensmenys, ens assegura: a diferència del jutge deshonest, Déu escolta amb promptitud els seus fills, si bé això no vol dir que ho faci en els temps i en les formes que nosaltres voldríem. La pregària no és una vareta màgica. Hi ajuda a conservar la fe en Déu, a encomanar-nos a Ell fins i tot quan no comprenem la seva voluntat» (*Audiència general*, 25 de maig de 2016).

«Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?» (v. 8) És una pregunta que ens interpel·la: reflecteix la meva pregària la fe d'algú que sap que la seva vida és a les mans d'un Pare que vol el millor pels fills?

Rodolfo Valdés // Ben White -
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-divendres-de-la-setmana-xxxii-de-
durant-lany-perseverar-a-la-pregaria/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-divendres-de-la-setmana-xxxii-de-durant-lany-perseverar-a-la-pregaria/)
(13/08/2025)